

382 Ó srdce kamenné

transpozice 5

1. Ó srd - ce ka - menné, roz - po - meň se, ja - kou tíž Spa - si - tel

pro tě ne - se. Na ho - ru při - ná - ší Kristus Je - zíš

ze dře - va tvr - dé - ho pře - těž - ký kříž, po - pli - va - ný,

zbi - čo - va - ný, na smrt jde vy - pro - vá - zen po - ha - ny.

2. Ach, kat mu ovíjí bodláčím skrář,
železem probíjí nohu i dlaň,
do země zaráží krvavý kmen;
hle, Kristus Pán visí na hřebec jen.
Krev se řine, síla mine,
proč jsi jej opustil, Hospodine?

3. A žízeň mučivá v nitru pálí,
vody mu ni kapky nepodali.
Ach, kdo jej vystavil této muce?
Ukrutně kdo probil nohy, ruce?
Jen jediná je příčina:
toť přemnohá duší našich vina.

4. Na ruce, nohy, bok, člověče hled:
prýští ze svatých ran pramenů pět,
bys omyl duši svou od hříchů v nich,
bys též lék nalézal v svých nemocích.
Kolik je ran, tolik je schrán,
abys byl k životu vždy zachován.
5. Děkuj a polituj s lotrem svých vin,
aby ti odpustil též Boží Syn,
aby tě milostný nebeský Král
po smrti do svého království vzal.
„Hříchů lituj, chceš-li být můj!“
to tobě vzkazuje z kříže Bůh tvůj.

2. Ach, kat mu o - ví - jí bo - dlá - čím skrář, že - le - zem pro - bí - jí

no - hu i dlaň, do ze - mě za - rá - ží kr - va - vý kmen;

hle, Kris-tus Pán vi - sí na hře-bech jen. Krev se ři - ne,

sí - la mi - ne, proč jsi jej o - pus - til, Hos-po - di - ne?

3. A ží - zeň mu - či - vá v ni - tru pá - lí, vo - dy mu ni kap - ky

ne - po - da - li. Ach, kdo jej vy - sta - vil té - to mu - ce?

U - krut - ně kdo pro - bil no - hy, ru - ce? Jen je - di - ná

je pří - či - na: toť pře - mno - há du - ší na - šich vi - na.

4. Na ru - ce, no - hy, bok, člo - vě - če hled': prýš - tí ze sva - tých ran

pra - me - nů pět, bys o - myl du - ši svou od hří - chů v nich,

bys též lék na - lé - zal v svých ne - mo - cích. Ko - lik je ran,

to - lik je schrán, a - bys byl k ži - vo - tu vždy za - cho - ván.

5. Dě - kuj a po - li - tuj s lotrem svých vin, a - by ti od - pus - til

těž Bo - ží Syn, a - by tě mi - lost - ný ne - bes - ký Král

po smr - ti do své - ho krá - lov - ství vzal. „Hří - chů li - tuj,

chceš - li být můj!“ to to - bě vzka - zu - je z kří - že Bůh tvůj.